

יונתן סביצקי

ט"ז בתשרי תשס"ג - כ"ב בתשרי תשפ"ד

22.02.2002 - 7.10.2023

אלבום לזכרו של רס"ל יונתן סביצקי

תשס"ג - תשפ"ד
22.9.2002 - 07.10.23

תוכן עניינים

חייו וגבורתו של יונתן

יונתן ואימא

יונתן ואבא

יונתן ואחותו לינה

יונתן הסבים והסבתות

יונתן ובת זוגתו עדי

יונתן והכלבה עלמה

תמונות משפחתיות

יונתן וחברים קרובים

יונתן ופיתוח גוף

יונתן והצוות

יונתן והצופים

יונתן והים

חיי וגבורתו של יונתן

יונתן, בנם של בלה וגרשון, נולד בט"ז בתשרי תשס"ג, 22.09.2002, ביישוב נעלה.

למד בבית הספר עירוני ג' ע"ש מוטה גור והתגורר במודיעין עם משפחתו משנת 2017.

יונתן היה בחור חייכן, מרשים ואהוב על כולם.

כשהגיע לגיל 14 החליט יונתן שהוא רוצה לפתח את הגוף וללכת לחוג כושר קרבי. אימו ניסתה לשכנע אותו שיתגייס ליחידת מחשבים, כי הוא היה טוב בזה, אבל הוא אמר לה כי כל החיים שלו הוא יושב מול המחשב וכי הוא רוצה לתרום ולעשות שירות משמעותי כלוחם.

את שירותו הצבאי עשה ביחידת אגוז של חטיבת הקומנדו. יונתן היה אמור להשתחרר משירות בפברואר 2024. כלוחם באגוז שתפקד כחובש וכקלע, הוא שירת בעיקר באיו"ש אך באותו בוקר, 07.10.2023 כשחדרו כ-3,000 מחבלים לקיבוצים, למושבאים ולבסיסי צה"ל בסמוך לגבול עם עזה, הוקפצה היחידה בה שירת יונתן ונשלחה לשחרר את מוצב כיסופים שהיה בשליטת המחבלים.

כאשר חיילי אגוז הגיעו לשחרר את מוצב כיסופים, במוצב היו 32 תצפיתניות, 3 נשים, תינוק ו-14 חיילים מחטיבת גולני (רובם פצועים) שהתבצרו בחמ"ל.

הקרב על מוצב כיסופים נמשך כ-7 שעות ארוכות ובמהלכו שוחררו כל השוהים בחמ"ל, ללא פגע אך במחיר כבד: בשעות הראשונות נפצע יונתן מקליע שפגע באפוד שלו בעוצמה, אך הוא התעקש להמשיך להילחם. כשעה לפני שהקרב הסתיים הוא נהרג מפגיעת כדור בליבו. בקרב הנורא יונתן ושני חבריו עמית פלד ואלעד ששון נהרגו.

"תנתן" – קרא לו אביו.

"Йоничка-заечка" - קראה לו אמו.

"תנתו" – כך קראה לו אחותו.

"יוני" – קראה לו בת זוגתו.

"סביצקי" – קראו לו חבריו בבית הספר ובצבא.

**יונתן רצה להיות אדם מושלם, הוא היה מאוד רגיש
לסביבה.**

**בכל פעם שהוא ראה מישהו שצריך עזרה, הוא מייד
רץ לעזור ועצר לשאול כל אחד לשלומו.**

**יונתן ראה את כולם. המון אנשים ראו בו חבר שלהם
בגלל האינטראקציה שהוא יצר איתם.**

**יונתן היה מלא חן וטוב, מלא אומץ וגבורה, הוא היה
גיבור שלחם והציל אנשים רבים.**

יונתן ואמא

בלה, אימו של יונתן, כתבה את השיר "בא אדם לעולם" לזכרו של יונתן:

בא אדם לעולם...

בא אדם לעולם... צעקה ראשונה,
לב פועם, והדופק חזק,
נשמתו טהורה כמו הילה לבנה,
שיר חדש מתנגן במרחק.

בינתיים בלי לחן ובלי משמעות,
אך לאט מתווספות המילים,
הוא יבחר בעצמו בין עבדות לחירות,
בין צבאות של טובים או רעים.
הוא יגדל, יתחזק, והעיניים יפקח,
וירגיש שנרקמת גזירה,
שדורשת לבחור איזה צד הוא ייקח,
בקרבות בין הטוב והרע.

לא גידלתי לוחם, לא גידלתי גיבור,
אך הלכת בדרך שלך
ובחרת בצד של צדק ואור
וחסמת זוועה בגופך.

כשהחושך הגיע ורוע ניסה
למלא את האופק בדם,
גיבורים בחרו לעמוד בכניסה
מוכנים להקריב את עצמם.

עיניהם נעצמו, נקטעו מנגנות,
נעצרו לבבות לתמיד,
לא ימשיכו לחיות, להגשים חלומות,
לא ילכו בשבילי העתיד.

איך ננצור את פניהם? איך את שמם לא נשכח?
אם אין איש שיחיה לעולם...
מי לנצח יזכור כל גיבור ומלאך,
ויביא אבנים לקברם...

יונתן ואמא

שיר נוסף שכתבה לזכרו, נקרא "תבוא בחלום":

תבוא בחלום...
בדרך שבין כוכבים נדלקה
יורדת אלינו מאופק אחר,
תבוא בחלום:
לשנייה...
לדקה...
תהיה לידי עד שבוקר זוהר.

בשביל החלב שחוצה עולמות
אני כל הלילה לך מחכה,
מתוך השינה מנגבת דמעות...
תבוא בחלום:
לשנייה...
לדקה...

יונתן ואבא

אביו של יונתן סיפר כי עד גיל 14 יונתן היה יחסית קטן, "חנון" לגילו. אביו דחף אותו לכל הפעילויות "האתגריות" - סקי, שחייה, אופניים, וטיפוס הרים.

ליום הולדת ה-11 לקח את יונתן לטיול שייט ביאכטה ב Aeolian islands באזור סיציליה.

מאז זו הפכה לאהבה של שניהם - אביו עשה רישיון שייט בעצמו והם יצאו מספר פעמים ביחד עם עוד חברים להפלגות ביוון. פעילות נוספת שנהנו ממנה השניים יחדיו היא סקי. אביו סיפר כי הם יצאו יחד עם חברים שלהם היו ילדים שכבר מנוסים בסקי. התוכנית הייתה לגלוש שלושה ימים ראשונים בנפרד עד שיונתן ירגיש בטוח ושלושה ימים נוספים ביחד עם כולם. בסוף של היום השני הייתה הרגשה שזאת משימה בלתי אפשרית. אבל יונתן לא נכנע ואיזה פלא ביום רביעי כל החבורה גלשה ביחד במסלולים האדומים בחמישי ושישי גם בשחורים.

יונתן לא וויתר לעצמו ותמיד דבק במטרות שהיו לו. הוא לא נתן לשום קושי פיזי להפיל אותו.

יונתן ואחותו לינה

אי אפשר להגיד שיונתן ואני היינו "סיפור אהבה ממבט ראשון" כי מיד אחרי שהביאו אותנו מבית החולים ביקשתי מאמא לעבור לגור אצל סבתא לכמה חודשים. כנראה שלקח לי קצת זמן להכניס ללב ולחיים את הדמות החדשה. אבל אז הייתה לנו ילדות משותפת מתוקה מלאה בהרפתקאות וצחוק. כל נעלה הייתה מגרש המשחקים שלנו. אני חושבת שסך כל המרחק שרכבנו באופניים בכיף מגיע לירח ואני אפילו לא יודעת לספור כמה מחנות הקמנו, כמה מפגשים שנגמרו בזה שאתה בוכה כי אריק הפיל אותך או זרק לך משהו לראש, כמה טיולים טיילנו עם אלמה, כמה משחקים המצאנו.

ואז גדלנו וממש אהבתי אותך. חוץ מאהבה שנובעת משותפות ל-50% מהגנטיקה שלנו, אהבתי אותך על האדם שאתה. הרגיש לי שאנחנו מאוד דומים אבל גם מאוד שונים ועם זאת יודעים להעריך אחד את השנייה גם מתוך השוני.

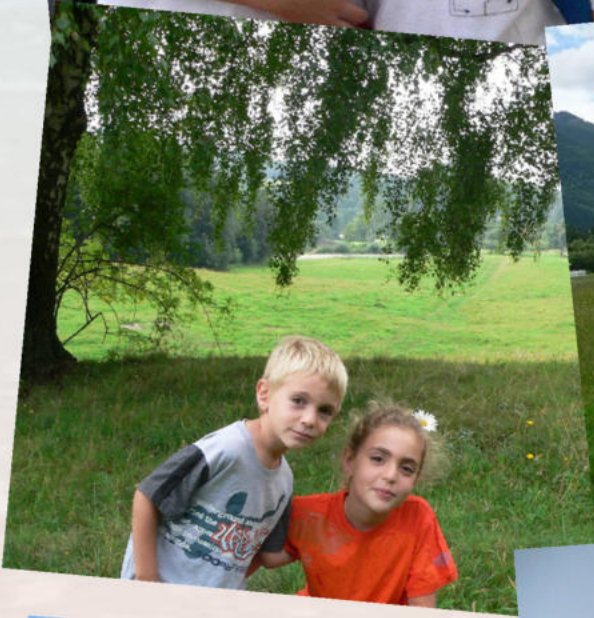
הייתי ממש גאה על האדם שנהיית ואמא נתנה לי את כל הסיבות להיות גאה כשלא הפסיקה להגיד לי "גידלת אותו יפה", תמיד אמרתי "מה אני קשורה, זה הכל אתם" אבל בפנים ידעתי שלא רק שגידלתי אותך גם גדלתי איתך והרבה מהאופי שלי התעצב בזכות היותי אחותך הגדולה.

ועכשיו הלכת ואני קצת לא יודעת מי אני אם לא אחותך הגדולה. מתגעגעת מאוד לצחוק ולחיבוק שלך ומנסה להשלים עם העובדה שאין לי יותר עם מי לתאם כשאני חוזרת הביתה להורים ואין לי יותר למי לארוב על הספה בתקווה שיצא מהחדר ויספר לי מה התוכניות שלו לסופ"ש.

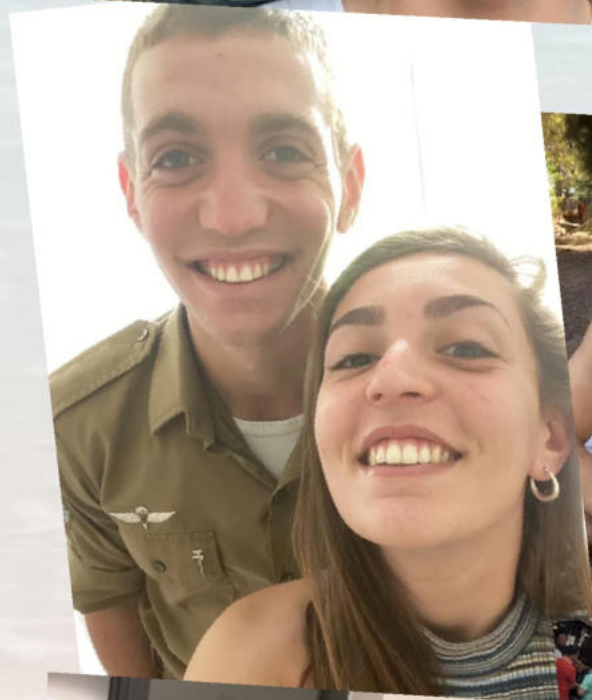
מנסה להתנחם בכל הזיכרונות שיש לנו ביחד ובעיקר מהתקופה
האחרונה שהרבה מהם נוצרו בזכות זה שפשוט הייתי אחות 'קרציה'.
יותר מפעם אחת הרגשתי קצת פתטית בניסיונות שלי לסחוט ממך ולו
דקה אחת מזמנך כדי לבלות איתך, אבל בדיעבד אני כל כך שמחה על
זה.

במה הייתי מתנחמת אם לא ברגעים הקטנים האלה ובמחשבה שידעת
כמה אני אוהבת אותך.
ועדיין קשה להוריד מעוצמת ההחמצה, על חיים שלמים שהיינו אמורים
להעביר יחד, על כל הזיכרונות שלא נוצרו, על האדם שכל כך רציתי
לראות עוד הולך ומשתבח.
ההחמצה כל כך מרה ואני באמת מנסה להמתיק אותה בהוקרת תודה
על כל מה שכן היה, יכולת גם לא להיות בכלל ואז לא הייתי יודעת את
טעמה של אהבה טהורה של אח קטן ואחות גדולה.
אתה חסר לי בכל צעד ובכל יום ובכל לילה.
לנצח אוהב אותך ואתגעגע אליך.

יונתן עם הסבים והסבתות

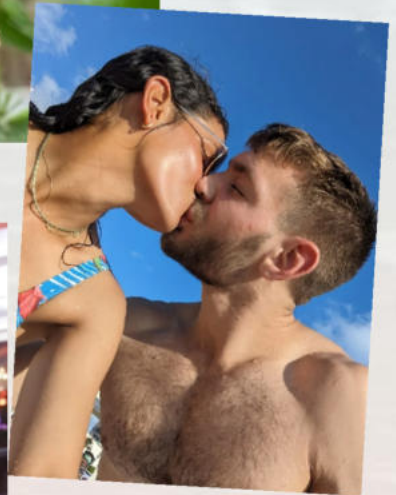
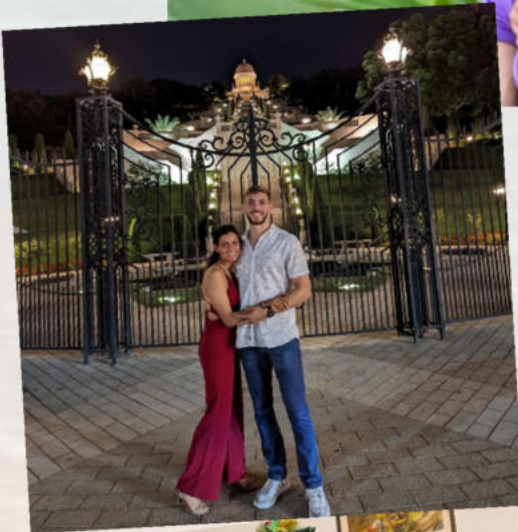
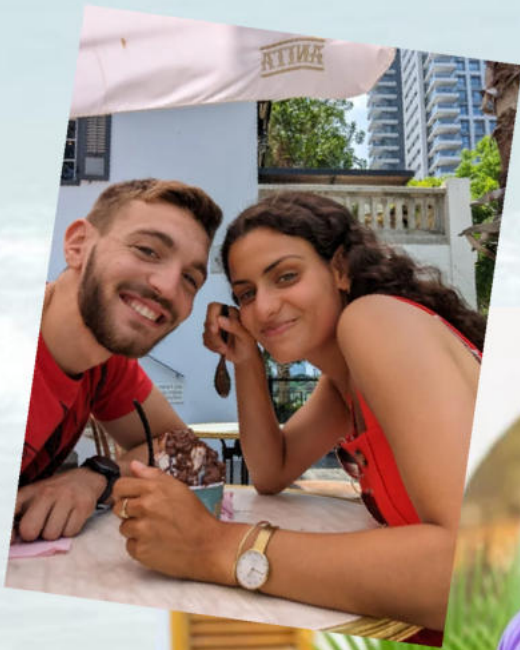

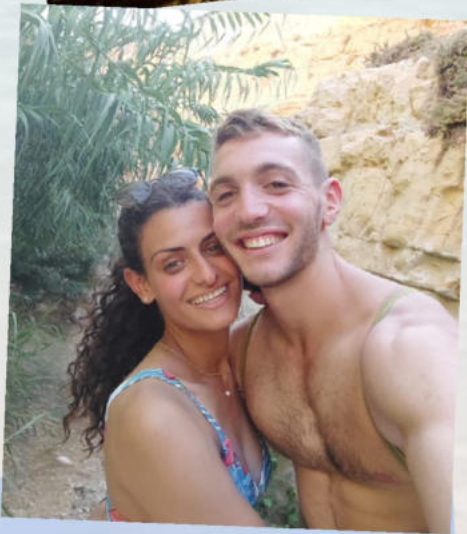

יונתן ובת זוגי עדי

עדי, בת הזוג של יונתן כותבת: "כשפגשתי אותך בפעם הראשונה, באתי להגיד לך שלום וחייכת אליי חיוך ענק עם עיניים בוהקות. התרגשתי כל כך מהאור שהפצת שמיד ידעתי שעלייך אני לא מתכוונת לוותר. משבוע לשבוע הכרנו והתקרבנו. גיליתי שהרושם הראשוני שלך הוא רק חלקיק קטן מהיופי הפנימי, מטוב הלב ומהקסם שלך. לימדת אותי לאהוב את עצמי יותר ממה שאי פעם אהבתי. נתת לי ביטחון ותמכת בכל מעשה שלי גם אם לא הסכמת. ריגשת, עטפת והכלת, הצחקת אותי, עצבנת אותי רק כי זה כל כך קל. אהבת אותי ולא חסכת מלהראות לי את זה. גרמת לי להרגיש כמו מלכה. גם אחרי כמה שנים היית מחכה לי מתחת לבית עם הרכב, יוצא מהאוטו ופותח לי את הדלת כמו ג'נטלמן אמיתי. כל פעם הייתי מופתעת וצוחקת, אומרת לך שאתה לא צריך ואני יכולה לפתוח בעצמי. אמרת לי "אני יודע שאני לא צריך, אני רוצה. אני אוהב לפנק אותך כי אני אוהב אותך". היית החצי השני שלי. סיפור האהבה שלנו הוא סיפור מהאגדות. סיפור של אהבה ממבט ראשון שרק התפתח והתעצם, בלי משחקים ובלי שטויות. תמיד צחקתי שכשנספר לילדים שלנו איך הכרנו יהיה ברור שאני התחלתי איתך ואתה בכלל לא הבנת".

יונתן והכלבה אלמה

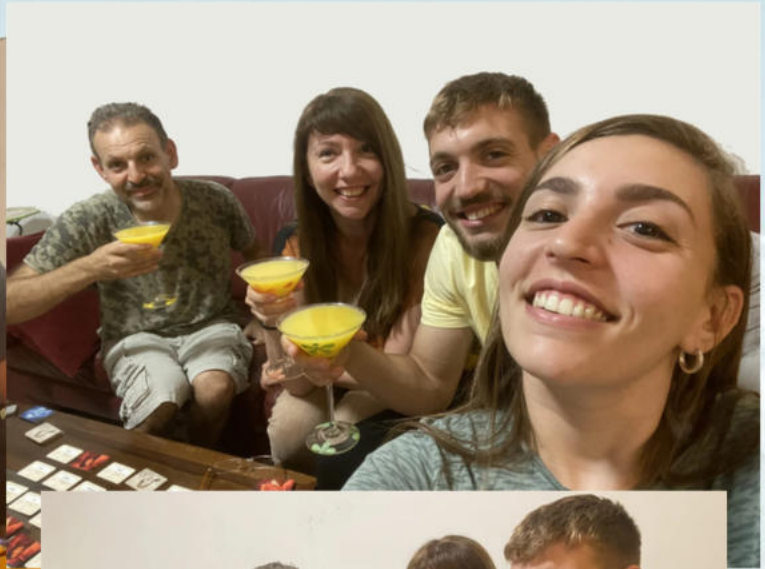

תמונות משפחתיות

יונתן וחברים קרובים

החברים הקרובים של יונתן כותבים: "לא ראינו שמדברים הרבה על החברים השכולים שאיבדו חבר מהחבורה, את החבר הכי טוב שלהם ומתמודדים עם הכאב יום יום. אז יונתן, הרבה קרה מאז שהלכת.

חצי מהחבורה התייצבה ונלחמה למענך בעזה ובצפון והחצי השני ניחם את המשפחה שלך והנציחו אותך. לקח הרבה זמן לכל החבורה להתאחד שוב בתקופת המלחמה עם המילואים, וכשזה קרה וישבנו בבית של דני כרגיל הבנו כמה אתה חסר.

אז קודם כל שתדע שאנחנו משאירים לך את המקום שלך במרפסת של דני כי אנחנו יודעים שאתה יושב איתנו ונהנה מכל רגע.

אתה היית הראשון שנכנס לזוגיות ועכשיו כולם בזוגיות ואתה לא רואה את זה. סיימנו צבא ואפילו חלקנו טסנו לטיול הגדול. אנחנו עוברים עוד ועוד שלבים בחיים ואתה כבר לא חלק מהם.

לא נזכה יותר לגדול איתך ולחוות איתך זיכרונות שנצחק עליהם כשנהיה בני 40 עם כרס בירה.

הפעם האחרונה שכולנו ראינו אותך הייתה ב"שמבז" לפני הצבא, שתינו ואכלנו וצחקנו כמו שאתה אוהב.

היינו לפני השחרור מהצבא והיו לנו תוכניות לטייל ולגדול ביחד וברגע אחד קרס עלינו עולמנו. בכל יציאה שלנו מחדש אנחנו מזכירים אותך וכואבים שאתה לא איתנו".

"זה מורגש כאילו לקחו לנו את החבורה.
אין יום שאנחנו לא נזכרים בך ושואלים מה אתה היית עושה
עכשיו.

אנחנו בטוחים שאתה רואה מלמעלה את כולם וגאה בנו.
הכאב שלנו רק גדל מיום ליום ואין שום דבר שימלא לנו את
החור שהשארית שהלכת.

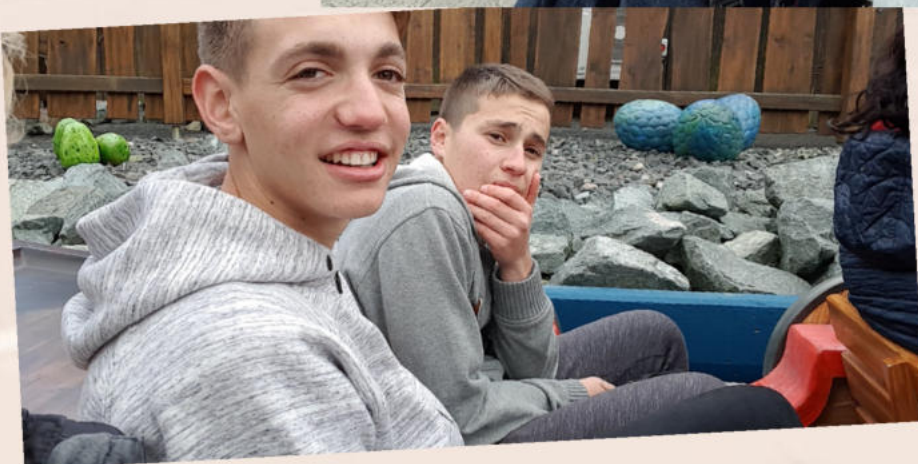
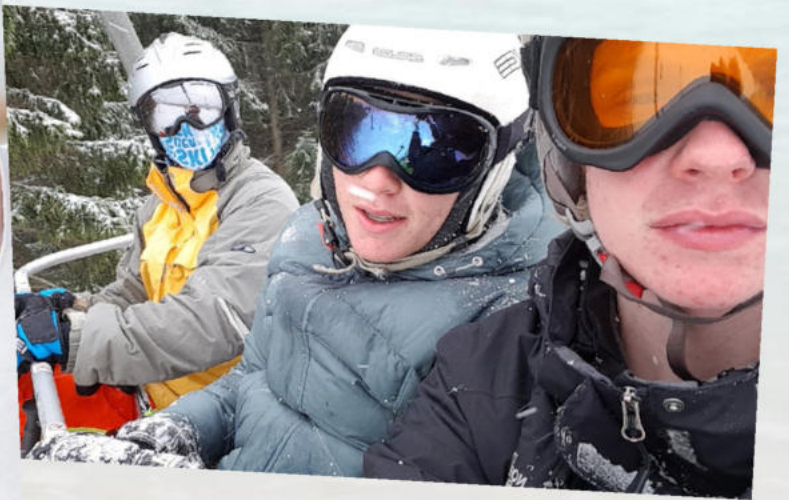
כולך היית מלא טוב ולב זהב ולא לימדת אותנו מה זה לחיות
בלעדייך, בלי שיחות הנפש שלנו או סתם הצחוקים שלנו.
מהחבר הכי טוב בחבורה שלנו הפרטית הפכת לגיבור שכולם
מכירים.

אנחנו תמיד ידענו שהיית גיבור, לא רצינו שכולם ידעו, אנחנו
רק רוצים שתחזור להיות יונתן מהחבורה, אחד שאפשר
להרים אליו טלפון בכל זמן ולדעת שתעזור לנו בלי להסס.
אנחנו אוהבים אותך ומתגעגעים בלי סוף, מבטיחים שנמשיך
להנציח אותך ונספר את הסיפור שלך.

תודה על ששמרת עלינו והגנת בגופך כדי שנוכל לחיות.
תודה על כל רגע איתך שהיה פשוט זהב,
תודה שהיית חלק מהחבורה שלנו וגדלת איתנו.
כל זיכרון ממך הוא זיכרון טוב אח שלנו...

מקווים שתמשיך לבוא לנו בחלומות ולשבת במקום שלך
במרפסת של דני כי אנחנו תמיד נשאיר את המקום הזה
רק לך.

רובוטי מכוניות 💔."

יונתן ופיתוח גוף - חדר כושר

ספורט היה חלק בלתי נפרד מחייו של יונתן, ונערך לזכרו טקס והוקמה פינת הנצחה בשבילו בחדר הכושר "אייקון". משפחתו מספרת על חשיבות הספורט בחייו: "כל מי שהכיר את יונתן יודע כמה ספורט היה דבר מרכזי בחיים שלו כי גם מי שלא הכיר אותו לא יכול היה לפספס את ההשקעה שלו כי אתה לא קם יום אחד בבוקר ונהיה כזה בחור ענק.

הוא היה חוזר הביתה בסופ"שים וממש ראיתי איך הוא היה בונה את הסופ"ש שלו סביב שעות הפתיחה של החדר כושר וממש לא כאיזו מטלה שהוא צריך לעשות אלא כפעילות כיפית של סופ"ש.

הרבה פעמים אם היינו שנינו בבית הוא היה מציע לי להצטרף אליו וכשזה הסתדר לי בלו"ז הייתי באה איתו גם אם ממש לא תכננתי להתאמן באותו יום אלא סתם כהזדמנות לבלות איתו וללמוד ממנו. אין ספק שחדר הכושר היה המקום שבו הכי הרגשתי שמתהפכות היוצרות ואני אחותו הקטנה.

הייתי נשרכת עכשיו מפה לשם ועומדת לידו בזמן שכל העולם ואשתו באים להגיד לו שלום. חברים צעירים יותר באו לקבל עצות ממנו לקראת הגיבושים והגיוס וחברים באותו הגיל או מבוגרים יותר סתם באו לשמוע מה שלומו ואיך בצבא.

הוא היה פשוט כמו פרפר, מרחף ממתקן למתקן בחדר כושר ומחייך לכולם. בסוף האימון תמיד ניסיתי לגרום לו לעשות איתי 'בטן' כי אחרי הכל אני בת ולפעמים זה יותר עבד ולפעמים פחות.

הספורט היה תחום שממש חיבר בינינו בשנים האחרונות ובגלל זה מיד אחרי השבעה אחד הדברים שהיה לי הכי חשוב לעשות היה לחזור להתאמן, אם לא בשבילי אז בשביל יונתן, כי הוא בוודאי לא היה רוצה שאני אהפוך לרופסת.

ספורט היה משהו שבאמת שימח אותו, הוא כל כך אהב להתגבר על הקושי ולשבור את השיאים של עצמו!

הייתי רוצה שכל אחד ייקח לעצמו אתגר ספורטיבי כלשהו ויקדיש את ההצלחה שבלהתגבר עליו ליונתן. זה יכול להיות כל דבר. אני החלטתי עם עצמי שעד סוף 2024 אני מצליחה לעשות לפחות מתח אחד בלי גומייה".

יונתן והצוות

תמיר, חבר של יונתן מהצוות מספר: "קשה לומר מי היו החברים הטובים של סביצקי בצוות. כי מנקודת מבט של כל אחד שמכיר את סביצקי אפילו אם הוא לא בילה איתו הרבה זמן, הוא וסביצקי היו חברים טובים.

אז כך היה גם בצוות, אבל מאחר ולי ולו היו כמה תחומי עניין משותפים ובילינו ביחד כמות זמן יפה גם מחוץ לצבא אני ארצה להחשיב את עצמי כחבר טוב שלו כי מי לא ירצה...

כל הזמן מדברים על החיוך של יונתן ובכל התמונות שלו הוא מחייך אז מי שלא מכיר אותו חושב שהוא מחייך כי היה לו טוב פשוט. בתמונה שבחרתי יונתן מחייך ואני החלטתי שאני אעשה פרצוף סובל כי באותו רגע הייתי עצבני על המפקד שלנו שתקע אותי עם התיק שלו בנוסף לשלי וסבלתי. אבל אז חשבתי על הרגעים הקשים שהיה לי עם יונתן במסלול ונזכרתי שבתרגילים ארוכים ללא שינה כשהיינו הולכים ומגיעים לאיזשהו מקטע קשה בציר הליכה וכולם היו מתחילים להתנשם בכבדות מהשיפוע של העלייה והמשקל על הגב הייתי מסתובב ורואה כמה קשה לצוות ואז הייתי רואה את סביצקי ופשוט בוהה בו. וכשהוא היה מרים את העיניים מהשביל אליי, הוא היה קודם לוקח כמה רגעים כדי לנסות להבין למה אני בוהה בו כמו טמבל עד שלבסוף הוא היה נותן לי את הסיבה שבגללה בהיתי בו, החיוך שלו. אמנם היו רואים שזה היה חיוך מאולץ מעט, אבל זה היה מספיק בשביל לתת לי כוח לעלות את העלייה ההיא ומספיק כוח בשביל לחייך בעצמי ואז לאחרים עד שלבסוף בגלל סביצקי ואני כולם מחייכים ועולים את אותה עלייה מהגיהנום עם חיוך קצת מאולץ אבל מספק".

יונתן והצוות

רון חברו של יונתן מהצוות כתב: "עוד לא הומצאו מילים שיכולות לתאר את האדם שיונתן היה ובלתי אפשרי לגרום לאדם שלא הכיר אותו להבין מי הוא היה. סביצקי היה חבר שכל בן אדם רוצה בחיים, חבר שכשאתה מדבר איתו על הבעיות שלך או מספר לו חוויה שעברה עלייך הוא כל כולו איתך ותמיד יודע להגיד את הדבר הנכון. חבר שתמיד ידאג לך ויחשוב עלייך למרות אלף הדברים שעל הראש שלו.

חבר ששמח מזה שאתה שמח,

חבר שאפשר לסמוך עליו בכל.

חבר שהוא איש הסודות שלך.

חבר שאתה כל הזמן לומד ממנו,

חבר אוהב, נותן, מקריב, חכם, מצחיק, אמיתי.

חבר שבמשך כל המסיבה מסתובב ומשווק אותך לבנות בציפייה למצוא לך מישהי (ספציפית רוסיות)...

זכיתי בחבר כמו סביצקי.

מתחילת ההכרות שלי עם סביצקי דבר שמאוד בלט אצלו ותמיד צחקתי עליו על זה, זה היחס שלו כלפי אנשים - זרים או חברים לא משנה, תמיד מגיע ואומר "תודה ובבקשה", תמיד מסתכל בעיניים ונותן כבוד לאדם שמולו, מה שמסביר את כמות האנשים שהוא מגנט אליו לאורך השנים.

הייתה לו היכולת לגרום לאנשים להרגיש נראים כשהם באינטראקציה איתו.

סביצקי אחי,

השארתי חור ענק בלב שיישאר לעד.

אני מבטיח להשתדל תמיד להיות מנומס כמו שאתה היית, להיות חבר טוב כמוך, להיות כמה שיותר סביצקי ❤️".

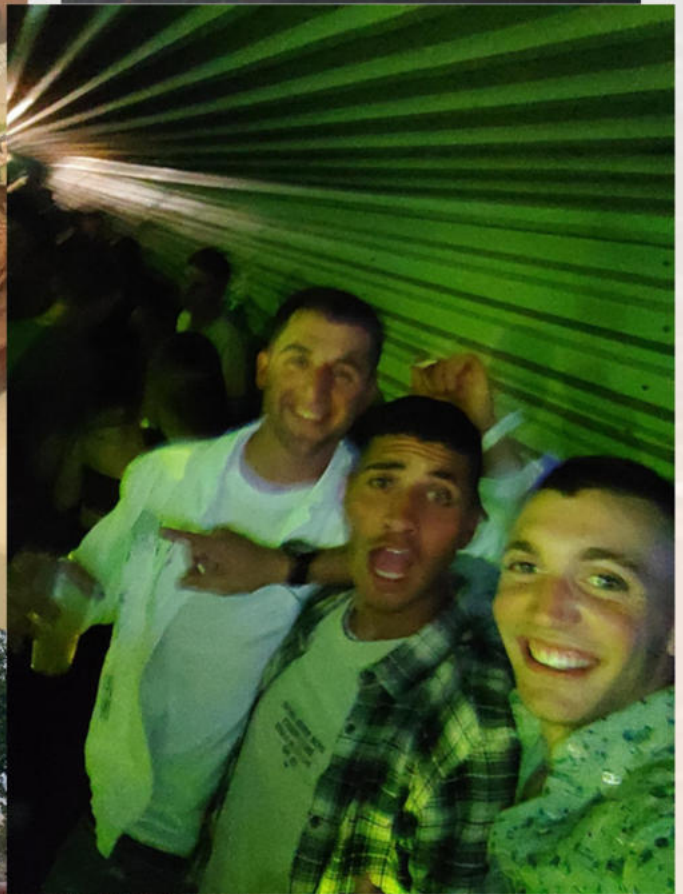
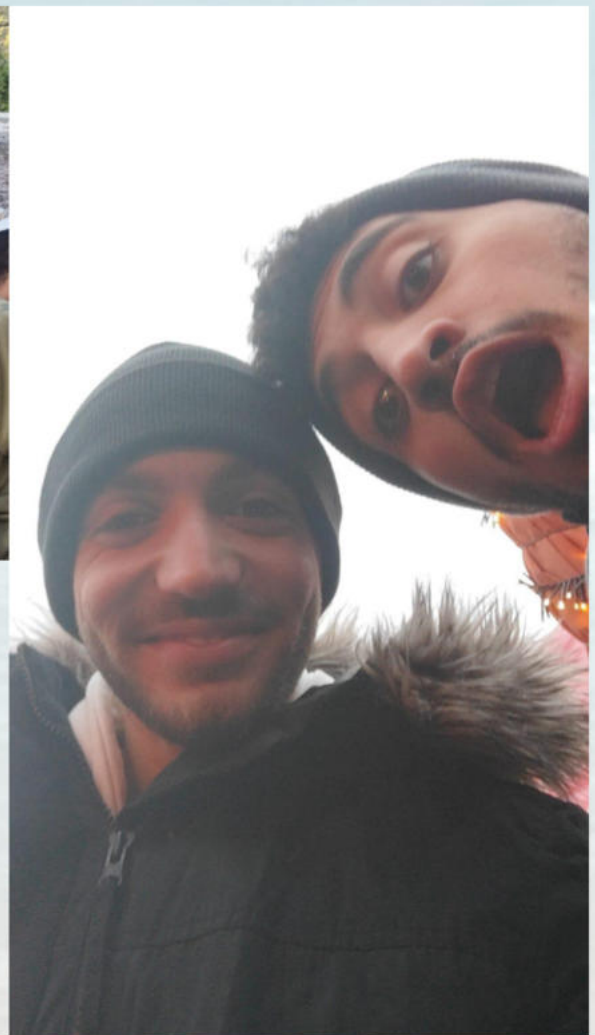

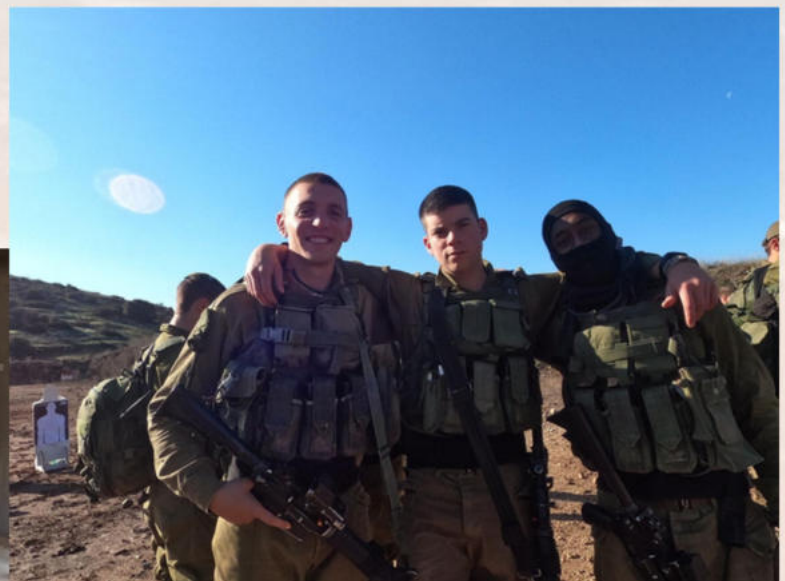
יונתן והצוות

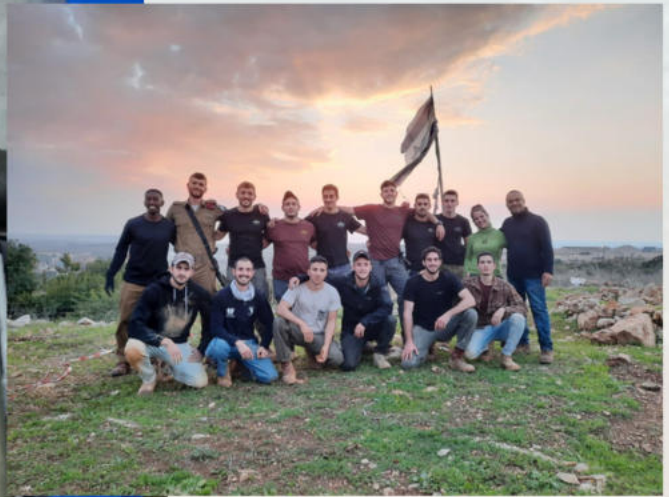
נתנאל חברו של יונתן מהצוות כותב: "סביצקי לא יכול להיות לא חי עכשיו, אין לי יכולת להבין שלא אראה אותו יותר. לא מתאים לו.
מי שלא מכיר אותו פספס את הבנאדם הכי מדויק שיכול להיות, חזק, מסור, אינטליגנט, מישהו לצחוק איתו עד שכואבת הבטן.
כנה ברמות הכי גבוהות שיש.
סביצקי אהב לחיות ואהב לעשות טוב לכל מי שמסביבו.
הוא יישאר חבר אמת לנצח איש גיבור.
מתגעגע אליך לפחות כמה פעמים ביום סבאג'. תודה על מי שהיית בשבילי".

יונתן והחניכים בצופים

יעל לוי, שהייתה יחד עם יונתן בצופים, כותבת: "יונתן היה ילד קורן מאושר שכל הסביבה שלו הייתה נדבקת בשמחה בזכותו.

הוא השקיע ואהב את הצופים מאוד וכל החניכים התאהבו בו מהפעולה הראשונה. הוא כריזמטי, חכם, רגיש ואינטליגנט שנכנס ללב של כולם בלי יוצא מן הכלל.

כל מי שהיה בסביבתו היה שמח לראות את החיוך שלו אחרי יום ארוך של לימודים. יונתן אהב לאהוב וראו את זה עליו וכל החניכים שלו שמחו בזמן הקטן שזכינו להכיר אותו".

אינטליגנט

נדיב
ואכפת

מלא
מוטיבציה

יצירתי

רגיש

נצחני

חכם

אוהב
חם

יונתן והים

אריק איינשטיין כתב בשירו "תמיד זה הים":

"הנהר החולה
והדיונות השדודות
הירוק בחצרות
המרפסות העגולות
השקט של החג
ומעל הכל הים
תמיד זה הים
תמיד זה הים".

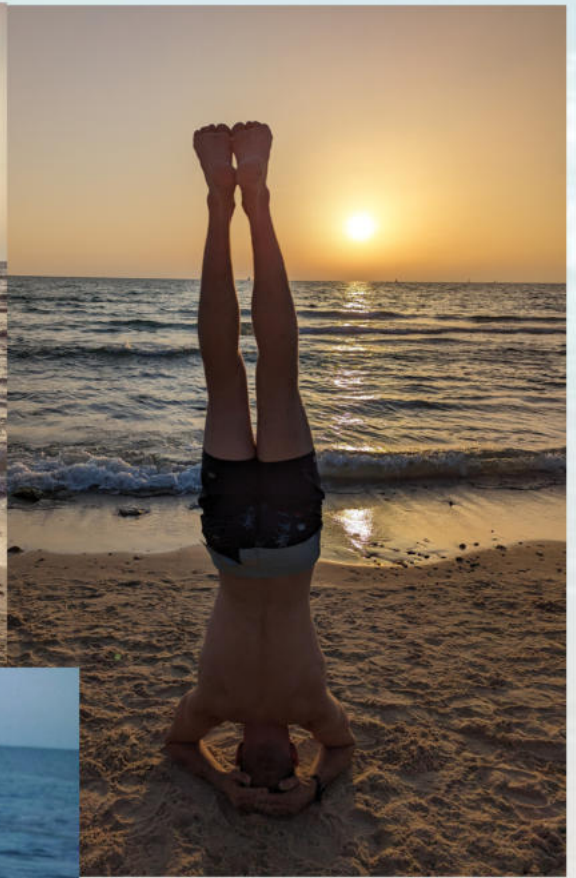
יונתן אהב את הים, אהב בלשון המעטה. הוא נשם את הים, חווה אותו בכל גופו,
נפל, קם, גלש, שחה.

הקשר של יונתן עם הים תמיד יהיה בלתי נפרד, אינסופי
תמיד, תמיד יונתן יהיה עם הים
וכך אנחנו תמיד נהיה עם יונתן.

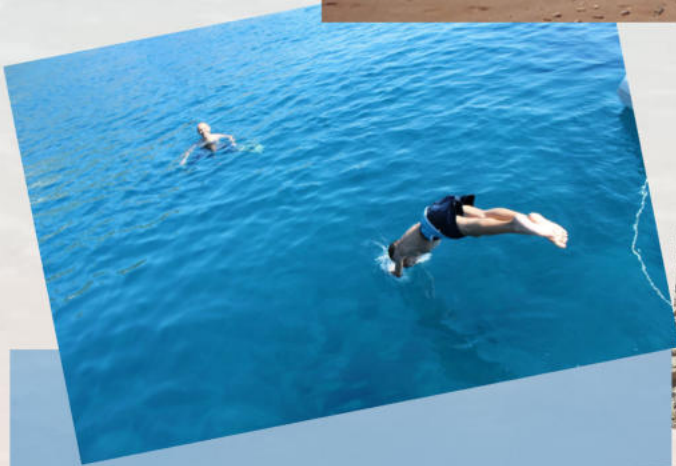
ובהמשך השיר "תמיד זה הים":

"...ואין מה לשנות
ואין על מה לבכות
כנראה הזמן ייתן את התשובות
כנראה שזה אנחנו
עם הטוב ועם הרע
גלישה אל געגוע לדבר שלא היה
אל השקט של החג
והקטע של הים
תמיד זה הים.
כנראה שנשאר פה לעולם
כנראה שלא נזוז מפה אף פעם".

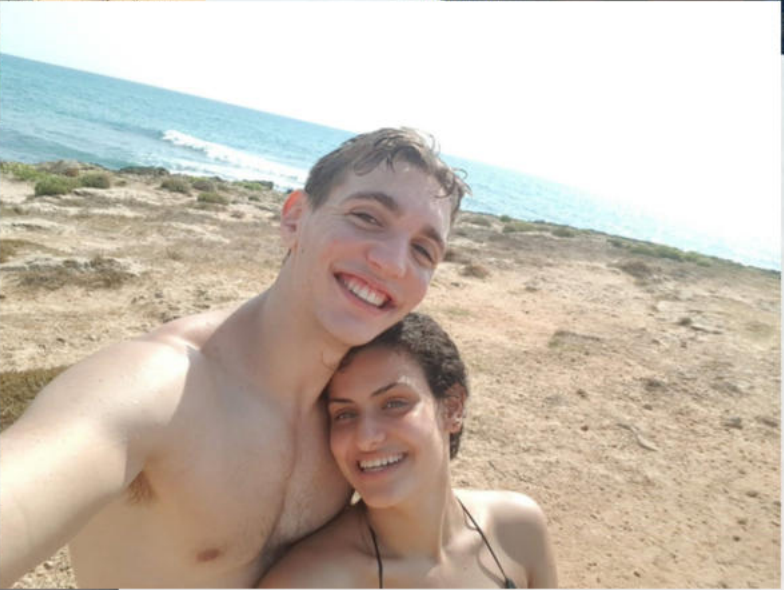
יונתן והים

אלבום זה הוא חלק מתוכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבה ומכינים אלבום הנצחה לזכרו.

משרד החינוך

התלמידים המשתתפים בתוכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית המעורבות החברתית.

התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

השותפים בתוכנית זו הם:

- ארגון יד לבנים הארצי וסניף מודיעין
- אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה - משרד החינוך
- עיריית מודיעין מכבים רעות
- בית הספר תיכון עירוני ג'
- מכללת סמינר הקיבוצים

לווי והנחייה:

פרח ההוראה גליה הרשקו

כתיבה ועריכה:

התלמידים שיר שפייזמן

עמית בן דוד

הדר מוצן